

Raadiku-Kanguri "Puhhi" seltskond pärast lustakat etendust. Vasakult: Tõnu Raadik, Riina Vanhanen, Villu Kangur, Andres Heinapuu; aga teisi annab mõistatada...

Cyrano Don Puhh De Viin
Hooajast 1994/95

**TÕNU RAADIKU -
VILLU KANGURI "PUHH"**

Lavastaja: Mait Agu.

Dirigent: Andres Heinapuu.

Kunstnik: Riina Vanhanen.

Esiendus 26. märtsil 1995.

Esimene kohtumine Puhhi, Christopher Robini ja nende sõpradega pidi toimuma detsembris 1994, aga kuna materjal ei jõudnud valmis, lükkus esietendus mitu kuud edasi. Mitme põlvkonna lapsi naerutanud "Pipi" võis rahulikult pensionile jääda. Kuna kaua-kaua pole lastelavastust olnud, läksid kõik etendused täismajale.

Teos on autorite üks võimalik nägemus A. A. Milne'i raamatust. Tõnu Raadik ise on muusikat nimetanud "stilistiliseks salatiks" ja seda ta ongi - räpp, džäss, levilaul, rahvalaul, revüü, operett, ooper. Pool taustmuusikast on salvestatud ja elava esitusega viib selle kokku dirigent Andres Heinapuu. Tegijad võinuksid tükkki mööta lapse silmadega.

R. Sule
T.M. 12 1995 m. 8/9
G. Vaidla fotod
Christopher Robin - Kaspar/Jürgens, Notsu -
Helgi Sallo.

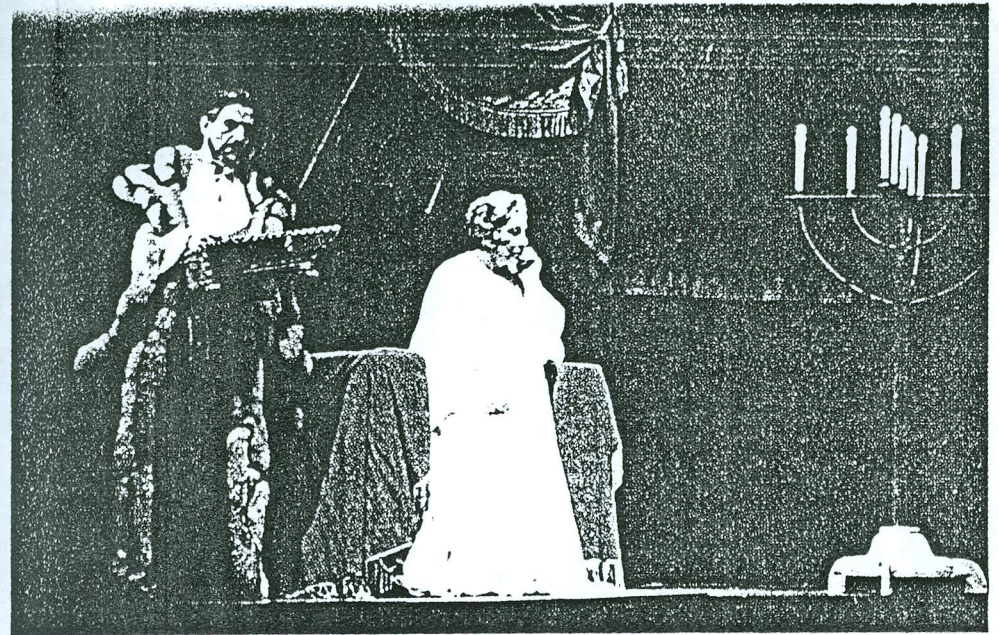
Esimene vaatus ca 65 minutit ja teine vaatus ca 55 minutit on siiski pikk laste tähelepanu köitmiskes, nende tähelepanu ja vastuvõtvõimet tuleks siduda enam-vähem koolitunni pikkusega. Tegevust saaks tihendada mõne stseeni arvelt, mis muutusid tüütavalt pikaks, nagu Puhhi väljatirimine Jänese urust, stseen Elevantsiga, Ruu hüppamised.

Mait Agu lavastuses on tehtud panus liikumisele, mis lisab emotsionaalsust. Riina Vanhaneni kostüümide alt ei tunne küll osatäitjaid ära, aga kostüümid on vahvad ja lastepärased. Kogu teoses on liigutav lüürilise nukker kulminatsioon, kus mänguasjade "ahastus, paanika, südamevalu" sellest, et Christopher Robin nad maha jätab ja kavatses kooli minna, öeldakse välja Eesel Iiahi laulus. Ja on kahju, kui laulutekstid alati saali ei kosta. Meelde jäävad on väikesed laulupoisid (Tanel Toom ja Kaspar Jürgens), Notsu (Helgi Sallo ja Meeli Tamm), Jänes (Katrin Karisma ja Sirje Puura), Eesel Iiah (Jüri Aarma ja Mati Vaikmaa), Tiiger (Tõnu Kilgas ja Alar Haak) ja kogu loo käivitab Puhh (Tõnu Kark ja Villu Valdmaa). Hea leid on Tõnu Kark, ka nappidesse stseenidesse mängib ta palju nüansse. Nüanssidest aga algabki teater, mänguasjade maailma lülitub

etendusele tulija välisusest sisenedes. Jätke-gu garderoobitädidel ja piletooridel ikka head tahet mängu kaasa mängida.

Elamuseks kujunes teatri ja "Eesti Kontserdi" ettevõtmine - Puccini viimase ooperi "Turandot" kontsertesitus 27. aprillil. Dirigent Arvo Volmer avas muusika kogu ilus ja väljendusjõus, ta teadis täpselt, mida tahta ERSO-lt ja "Estonia" ooperikoorilt. Üldse võivad koormeistrid Jüri Rent ja Anne Dorbek hooaja kordaläinuks lugeda. Koor mõjus jõuliselt ja aktiivsena "Don Carlos" ja punkti pani "Turandot". "Turandoti" rahvusvaheline solistide ansambel oli tasemel, eriti aga peosaliste kolmik Marina Lapina (Moskva), Gianfranco Cecchele (Itaalia) ja Pille Lill.

Teater on kaduv kunst - oli ja ei ole enam. Ajakirjandusse jäävad ainult kirjeldused või arvamused. Kahju, et meie nähtavad meediakanalid ei tee midagi nende tipphetkede jäädvustamiseks, kas või osaliseltki. Nukker oleks, kui teataks ainult seebiooperite taset ja nimetusi, estoonlaste tase ja repertuaar jääks aga telepublikule sama segaseks nagu selle kirjatüki pealkiri.

Estonia Teatri lavastusi hooajal 1994/95: "Don Carlo" (Elisabetta - Mare Jõgeva, Filippo II - Mati Palm).

"Viini veri" (krahvinna Zedlau - Helgi Sallo, krahv Zedlau - Ivo Kuusk).

"Puhh" (nimiosas Tõnu Kark): "Noh, kellele me siis järgmiseks rõõmu valmistame?" H. Rospu fotod

